

Aarde in Gijzeling

René Otjes

Uitgeverij Mython

I Proloog

1. USA

‘Hallo?’ ... ‘Ja. U moet onmiddellijk hier komen!’

In het altijd zo rustige MPC (the Minor Planet Centre) in Cambridge, Massachusetts zocht een operator verontrust contact met zijn chef. Het team bewaakte het luchtruim door nauwgezet alle in de buurt van de Aarde komende planetoïden te volgen.

‘Ik kom.’ In gedachten verzonken verliet chef Morrison zijn kantoor. *Zouden ze er eindelijk weer een gevonden hebben die dichterbij komt dan de maan?*

Hij opende de deur van de observatieruimte, een hal met veel zitplekken en een grote variëteit aan beeldschermen.

‘Sir, hier.’

Morrison liep op de medewerker af.

‘U zult het niet geloven. Object 2012VP1 is opeens van baan veranderd.’

‘Weet je het zeker?’

‘Geen twijfel mogelijk. En het ligt nu op ramkoers met de Aarde.’

‘Wat? Dat kan niet waar zijn.’

‘Kijk maar.’ Een vage punt werd op het beeldscherm aange-
wezen.

‘Hoe groot is het?’

‘Een paar meter.’

‘En de inslagvoorspellingen?’

‘Moment.’ De weergave veranderde. ‘Tijd tot inslag 56 mi-
nuten en 12 seconden. Hoek van inslag 8,7 graden. Locatie

48° 52' 36" S, 123° 23' 36" W. Dat is midden in de Stille Oceaan.'

Morrison ontspande. 'Luister. Waarschijnlijk ketst het op de atmosfeer af of het verbrandt daarin. Anders zal het midden in de oceaan plonzen. Het is een kleine planetoïde. Voor objecten kleiner dan tien meter bestaat geen meldingsplicht. Dat komt goed uit.'

De operator keek zijn chef verongelijkt aan. 'Zo'n rotsblok verandert niet opeens van koers. Er moet een rekenfout gemaakt zijn.'

'Misschien. Maar we kunnen dit beter niet naar buiten brengen. Dat geeft onnodige onrust.'

Met een voetbeweging schoof de operator zijn bureaustoel achteruit. 'U bent de baas.'

Aarzelend boog Morrison zich voorover. 'De botsing wordt ongevaarlijk. Geen reden voor een persbericht. Ik zal de programmeurs wel ter verantwoording oproepen.'

Onder een kleine hoek gleed een glimmend object onopvallend de atmosfeer binnen en landde op een verlaten plek in de Stille Oceaan. Gestaaft daalde een holle ankerkabel naar de zeebodem af. Boven water probeerden twee meeuwen vertwijfeld op de boei te landen. Het oppervlak was te glad. Ze kregen geen grip en vlogen verder.

De programmeurs reageerden verbolgen. De gecertificeerde software was uitentoeuren getest en gecontroleerd. Er viel simpelweg geen enkele fout in de berekeningen te bespeuren. Het object moest uit zichzelf van koers zijn veranderd. *Te onwaarschijnlijk voor woorden.* Morrison liet de zaak voor wat het was.

Een van de engineers viel iets merkwaardigs op. Toevalligerwijs landde het mysterieuze object op Point Nemo, de plek op Aarde, die het verst verwijderd is van het vasteland. De naam

werd ooit ontleend aan Kapitein Nemo, een personage uit de boeken van Jules Verne. Diezelfde avond postte hij zijn verhaal op het TRT-forum (The Real Truth) een platform voor complotdenkers. Vele likes volgden.

Geconcentreerd schoof de mediator, en tevens eigenaar van het forum, naar het puntje van zijn stoel. *Wat was dát geweest? Een object verandert onverklaarbaar van koers en landt precies op Point Nemo. Curieus. En wat is er vervolgens gebeurd? Is het object naar de bodem van de oceaan gezonken? Gaan varen of weggedreven? Of drijft het daar nog? In dat gebied komt zelden een vaartuig.*

Hij postte een alert. ‘Volg met een global ship tracking programma alle schepen die komende tijd de locatie bezoeken.’

2. USA

Maanden later werd in hetzelfde MPC opnieuw een verdacht ruimteobject waargenomen. Het voorwerp, weer klein van omvang, wijzigde van baan en vloog ook recht op de Aarde af.

Tot ontsteltenis van Morrison voorspelde de programmatuur dat wat het ook was, op Amerikaans grondgebied zou landen en wel in Nevada. Deze tweede waarneming kon geen toeval zijn. Een niet Aardse activiteit leek opeens een voor de hand liggende verklaring.

Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd. *Wat een bizarre ontwikkeling.* Zonder te verwijzen naar de eerdere waarneming lichtte hij de betrokken veiligheidsdienst in.

Het Pentagon reageerde adequaat. Buitenaards of niet, degene die achter deze sonde zat, had kennelijk geen rekening gehouden met de speciale strijdkrachten van Nellis Airforce Base, de thuishaven van de meest geavanceerde Amerikaanse

gevechtspilotenopleiding. Hun trackrecord van gevechtshandelingen was ongeëvenaard.

Onmiddellijk na de melding vloog het 64^{ste} Aggressor Squadron met vier Fighting Falcons uit om het voorwerp te onderscheppen.

Binnen enkele minuten arriveerden ze op locatie. Tot hun verbijstering troffen de piloten nergens een dalend object aan. Op de radar bleef het doodstil. Geen enkele sensor detecteerde iets verdachts.

Gefrustreerd keerden de piloten terug naar de basis. De waarneming, Morrison werd om uitleg gevraagd, bleek onweerlegbaar. Een onbekend object was daadwerkelijk het Amerikaanse luchtruim binnengetroten.

In de verlaten omgeving van Reno, Nevada landde tussen enkele verdorde struiken een sonde.